

tægt bliver ved det foreliggende Lovforslag, desto mere sætter jeg Pris paa den Forandring, som det gør i den bestaaende Tilstand.

Der er fremdeles et 3dje Punkt i dette Lovforslag, som jeg ogsaa sætter Pris paa. Det er Bestemmelsen om, at naar en Kommune bliver nødt til at udrede Bidrag for Barnefaderen, betragtes det som en Barnefaderen af bemeldte Kommune ydet Fattighjælp. Efter den nuværende Lov er det saaledes, at det kan betragtes som Fattighjælp, men det kan ogsaa afføses. Naar jeg indrømmer, at dette gør ikke stor Forskel, for Kommunen kan jo eftergive det som Fattighjælp, men jeg sætter dog Pris paa, at det nu er slaaet fast, at Grundreglen er den, at det betragtes som Fattighjælp. Derfor kan jeg fra mit Standpunkt anbefale dette Lovforslag, sammenlignelsesvis med den bestaaende Lov. Hvis vi ikke havde haft Loven af 1888, eller hvis denne kun gjaldt for en bestemt Tidstermin, vilde jeg for mit Vedkommende ubetinget stemme ogsaa mod dette Lovforslag; men saaledes som Sagen staar, tror jeg, at dette Lovforslag maa betragtes som et Fremskridt i Sammenligning med det, som nu gælder.

Øvesen: Det har glædet mig at høre disse forfælske Udtalelser om det foreliggende Lovforslag, da de jo alle sammen gaa ud paa at anbefale Forslagets videre Fremme og hurtige Vedtagelse, uagtet jeg paa den anden Side, rigtignok, ikke ganske deler de Grunde, hvorpaa Anbefalingen i det mindste fra de 2 af Talerne hviler. Men da jeg er enig i, at Lovforslaget er godt i sig selv, glæder jeg mig over dets velvillige Modtagelse. Jeg ved ikke, om ærede Medlemmer mulig erindre, at jeg allerede i 1888 ved Sagens 2den Behandling udtalte, at jeg ikke ansaa den da foreslaede § 4 for et Mesterværk, og jeg troede at turde forudsige, at navnlig det andet Punktum i § 4 vilde forvolde meget store praktiske Vanskeligheder. Jeg tør tilføje i Dag, at den Meningssigtighed har Erfaringen fuldstændig stadfæstet. Det er navnlig § 4 i Loven af 20de April 1888 og ganske i Særdeleshed det andet Punktum i denne Paragraf, der har forvolde de store praktiske Vanskeligheder og Besværigheder trindt omkring i Landet. Derfor kan jeg kun udtale min oprigtige Glæde over, at man allerede nu er kommen til at se, at man burde søge en Forandring i de Forhold. Som det jo allerede er udtalt af de forfælske Talere, er det i det hele og store kun paa 2 Punkter, hvori det nuværende Forslag stiller sig fra Loven af

20de April 1888. Det ene er det, at Barne moderen nu skal henvende sig til Politiet i Stedet for til sin Opholdskommunes Kommunalbestyrelse. Derved faar Politiet en mere fremkudt Stilling. Jeg er for Resten ganske enig med den første ærede Taler i at tro, at Politiets Arbejde ikke derved væsentlig vil blive forøget, men jeg tror derimod, at Kommunalbestyrelsens Arbejde vil blive meget væsentlig formindsket. Jeg kan ogsaa være ganske enig med det højsærdige Medlem her bag ved mig (Stühr) i, at jeg ikke anser det for en Ulykke, at Barne moderen netop i dette Forhold skal være nødt til at henvende sig til Politiet for at faa den Ret, der efter Loven kan tilkomme hende, men hvad der for mig er Hovedsagen er dog navnlig den Bestemmelserne i § 4, at naar Barnefaderen enten anses for at være død eller har forladt Landet, bortfalder Bidraget. Jeg tror, dersom jeg vilde bruge et stærkt Udtryk, at jeg næsten kunde have Ret til at udtale, at det var meget tæet ved at være en vanvittig Bestemmelse, man da vedtog i 1888. Men da jeg ikke vil bruge det stærke Udtryk, vil jeg kun sige, at Erfaringen for mig tilfulde har stadfæstet, at det er en i allerhøjeste Grad uheldig Bestemmelse, som jo for Resten ogsaa staar i Modstrid med, hvad vi ellers kende med Hensyn til Fattighjælp her i Landet. Det er mig ikke bekendt, at man i noget som helst andet Tilfælde kan komme til at yde Understøttelse til en Person, naar man ikke kan udfinde, hvor han er, og navnlig, om han er levende eller død. Det Tilfælde er netop indtraadt flere Gange, at man har maattet rette sig efter 2det Punktum i Loven af 20de April 1888 § 4, og derfor tror jeg, det er overordentlig heldigt at faa disse Bestemmelser forandrede. Jeg tvivler slet ikke om, at dette Lovforslags Vedtagelse vil vække megen Paaskønnelse hos Kommunalbestyrelserne trindt omkring i Landet. Det er for saa vidt ogsaa ret rart at tænke paa, men det er for mig ikke Hovedsagen. Hovedsagen med Hensyn til denne Forandring er for mig netop den, at jeg tror, det er en aldeles rigtig Vej, man gaar, naar man ændrer dette Hovedpunkt i § 4 om, at Underholdsbidraget bortfalder i det Dødblik, Barnefaderen har forladt Landet eller anses for at være død. Jeg skal derfor tillade mig at slutte mig til de Anbefalinger, der allerede ere fremkomne for Lovforslaget, og jeg vil ogsaa inderligt dele det Haab, at det maatte lykkes at faa det endeligt vedtaget i denne Samling. Jeg skal i øvrigt ikke have noget imod at følge den ærede næstførste Taler i Ønsket om, at det kunde lykkes at indføre Ændringer i For-